

A close-up portrait of a woman with short, wavy brown hair, looking directly at the camera with a serious expression. The lighting is warm and focused on her face.

**VELKÉ PŘÍPADY
KPT. ČERNÉ**

1

Hana Militká

Hana Militká

Velké případy kpt. Černé 1

Čas nedoběhneš

Detektivní román věnuji své neteři kpt.
MUDr. Jani Nekolové, Ph.D.

Novou řadu detektivních románů věnuji své neteři
kapitánce MUDr. Jani Nekolové, Ph.D.

Celý její titul kapitánky zní:
Yachtmaster Coastal, oprávnění C, Velitel jachty pobřežní
plavby,
Yachtmaster Offshore, oprávnění B, Velitel jachty mořské
plavby.

Jani, díky za inspiraci k napsání nové řady detektivek o kapitánce.

Předmluva

Autorka knihy, paní Hana Militká, mě zná od mého narození. Hned jak jsem se začala rozkoukávat po světě, začala jsem vnímat, že existuje nerozlučitelný pár, autorka a její muž, kteří bydlí v obrovském městě, kde je všechno o moc větší, rušnější, zábavnější a chutnější. Tak přesně jsem to cítila vždy, když jsme k nim přijeli na návštěvu. Díky tetě, jak autorku oslovuju, jsme se dostali do míst, která většině z mých spolužáků, kamarádů a známých zůstala na-

vždycky utajená. Teta je totiž herečka. Copak to, herečka z Národního divadla!

Pravidelně jsme měli tu úžasnou možnost jezdit za ní, přespat u ní, nadlábnout se dosyta a do maximálního blaha a večer se pak pěšky vydat podél Vltavy do té obrovské budovy se zlatou střechou. Jako malou

mě to vždycky fascinovalo. Viděli jsme tam naživo všechny ty herce z televize, u vytržení sledovali jejich výkony, byli pyšní, když jsme mohli na sebe s tetou, která stojí na prknech Národního divadla, zamrkat. Tím to ale nekončilo.

Po představení nás teta brávala do zákulisí, to bylo pro dětskou dušičku teprve dobrodružství. Vidět všechny ty kulisy, všechny ty rekvizity, které ještě před chvílí přeci vypadaly jako opravdové, a teď se do toho pěnového jablíčka ani nemůžu zakousnout, tak si s ním alespoň párkrát poházet s bráchou, a jde se dál. Mezi herce, kteří už odpočívají po představení nad skleničkou něčeho dobrého, jsou uvolnění, trochu unavení, ale šťastní, napůl ještě v kostýmu, napůl už v civilu. Potřást si rukou s těmi nejslavnějšími. Ve výtahu cestou zpátky jet s nefalšovaným Cyranem, nebo že by to nebylo doopravdy? Tak takhle jsem sledovala s obrovským nadšením hereckou kariéru autorky.

Stejně tak nyní, když už jsem vyrostla a svět už není tak velký, sleduju s údivem a obdivem její nynější literární tvorbu. Jsem její pravidelnou čtenářkou. Díky čtivým a napínavým knihám mohu prožít další příběhy a osudy lidí.

Baví mě, že v knížkách sem tam najdu připomenutí mého dětství či rodiny. Beru to jako takový bonus, protože vy, milí čtenáři, vy to tam přehlédnete. Ale to nevadí. Ponoříme se všichni společně do na-

pínavých příběhů, často detektivních, v kterých najdeme poučení a zamyšlení nad lidským bytím, a proto čteme.

A těšíme se na další díly a další díla paní Hany Militké.

22. 7. 2017

kpt. MUDr. Jani Nekolová Ph.D.

Rozhovor

Rozhovory jsou velmi důležité.
Ať už na mezinárodní úrovni,
nebo jen tak lehký sousedský hovor.
Povídání si s kamarádkou,
s manželem,
s milencem.

Pardon, s milencem bývají velmi krátké rozhovory.
Pokud se schyluje k dlouhým debatám,
je lépe vyklidit pole.
Hledat nového partnera,
nové rozptýlení,
nebo se vrátit k manželským rozhovorům.

Ovšem s manželskými debatami může být problém.
Některé jsou nekonečné, vyhrocené,
někdy i životu nebezpečné.
Před takovými je lépe se mít na pozoru.

Povídání si v manželském loži
plném něhy, milování, porozumění

je posilující, smysluplné.
Takové debaty je třeba udržovat.
Jsou živou vodou pro manželský vztah.

**Přeji vám hodně takových prima dialogů
se svými drahými, nejbližšími.
Na dobrý rozhovor není nikdy pozdě.
Dokud žijeme.**

Sláva

„To seš ty?“ volá manžel od televize.

„Jasně, že já. Čekáš snad někoho jinýho?“ nakouknu do obýváku.

„Nesmysl,“ zabručí. „Máš?“

„No bodejt', ale jen dva. Víc se mi jich nepovedlo uhájit. Všichni se cpali jak nezavřený. Zbyl tam jen jeden. Asi se o něj poprali, když jsem odešla,“ podávám mu talířek se dvěma chlebíčky.

„Jsou dobrý?“ ptám se.

„Hm...“

„Hlavně nemluv s plnou pusou, nebo se zakuckáš. Co si pak počnu?“

„Se mnou nebo beze mě?“ vyhrkne, až polkne.

„Nemluv blbosti.“

„Co bylo na schůzi?“

„Ale, soused ze shora zase dělal zmatky. Prý musíme schůzi rozpustit, když svolání nebylo vyvěšený na nástěnce. Všichni si udělají čas, chlebíčky jsou nakoupený, fůra minerálky a my se kvůli jednomu papíru budeme scházet znovu? To je nějaký divný. Kromě toho už lidi odjíždějí na dovolené. Nestihla by se řádná schůze v termínu.“

„Jinak se nic nedělo?“

„Jo. Musí se zavolat instalatéri. Pořád je ve sklepě voda. Někde je zakopanej pes. Nikdo neví kde.“

„Fakt? Kdo by ho zakopával? Kam?“

„To se jen tak říká. O žádném psu nevím.“

„No proto. Ve sklepě jsou betonový podlahy. Bylo by znát, kdyby tam někdo chtěl něco zakopat. Taky by dělal rámus v baráku.“

„Vždyť říkám. Je to nesmysl.“

„Leda na dvoře. Ale tam dělali nedávno novou dlažbu. Asi by na něj přišli.“

I druhý chlebiček nacpe do pusy naráz.

„Ty se fakt zadusíš. Asi ti je přestanu nosit.“

„Byly výborný. Ještě bych si dal.“

„Příště musíš se mnou na schůzi. Kolik jich sníš tam, je jedno. Nosit ti to domů je blbý.“

„Musím si odskočit.“

„Utíkej, ať se ti něco nepříhoda,“ směju se. Proběhne kolem mne, přesto ho stihnu plácnout po zadku.

Koukám na televizi. Manžel se myje v koupelně.

„Pojď sem, honem!“ volám.

„Vo co jde?“

„Honem.“

„Co se děje?“ vstrčí hlavu do obývacího.

„Už nic. Všechno jsi prošvih.“

„Co všechno?“

„Ukazovali naši sousedku.“

„Prosím tě, proč?“

„Je slavná.“

„Která? Ta macatá odnaproti?“

„Blbost. Ta sympatická z přízemí.“

„Proč by byla slavná?“

„Píše.“

„Co?“

„Leccos.“

„Minule jsem psal bráchoj a taky nejsem slavnej.“
„Nekecej blbosti. Nikoho nezajímá, žes psal bráchoj.“
„Komu psala ona, že je slavná?“
„Nikomů.“
„Vo co teda jde?“
„Píše romány.“
„Aha. Tak tu neznám.“
„Znáš. Bydlí v přízemí. Taková sušinka.“
„Jo, ty myslíš tu vykulenou?“
„Jakou vykulenou?“
„Co pořád kouká, jako když se diví.“
„Mně to tak nepřijde. Je docela fešanda.“
„Neznám žádnou fešandu nad padesát.“
„Kilo?“
„Jaký kilo?“
„Říkám, nad padesát kilo?“
„Kdo mluví o kilech? Říkám nad padesát let.“
„Tak tahle vypadá k světu.“
„Neříkej! Musím si ji někdy prohlídnout.“
„Ne, abys na ni čučel jak blbej.“
„Copak někdy čučím?“
„Ty? Vůbec ne, ale někdy strašně.“
„Nesmysl.“
„Stejně si neumím představit, že bych byla slavná.“
„Proč bys měla bejt slavná?“
„Jen tak. Zajímalo by mě, jaký to je.“
„Asi divný. Letíš koupit rohlíky, zapomeneš se učesat a báb. Zpoza rohu vyskočí chlap. Začne tě fotit.“
„To nesmí.“

„Jak nesmí?“

„Bez mýho svolení nesmí.“

„To je právě omyl. Jakmile jsi na ulici, patříš všem.“

„Za co mě máš? Co to blábolíš?“

„Nic. Je to tak. Může si tě fotit každé.“

„Prosím tě? To je strašně divný.“

„Divný to je, ale fotit tě může.“

„To bych teda fakt nechtěla. Představa, že si mě vyfotí rozježenou a pak to vrznou do Blesku nebo kam, je děsivá.“

„Vidíš? Bud' ráda, že tě nikdo nezná. Můžeš si chodit rozdrbaná, jak chceš.“

„Co to meleš? Chodím snad votrhaná?“

„To ne. Ale rozvrkočená jo.“

„Za to může vítr. Jak foukne, hned mě rozcuchá.“

„Včera jsi říkala, žeš letěla tak rychle pro čerstvý rohlíky, že ses ani nestihla učesat. Pod flískou sis dokonce nechala noční košili.“

„To si mě s někým pleteš. Nejsem přece blázen.“

„Nikdo neříká, že jsi, ale tohle vím jistě. To klidně odpřisáhnu.“

„Dej pokoj. Nikdo se tu nebaví o nás. Zajímá mě, jaký je být slavná.“

„Však to celou dobu povídám, na prd.“

„Proč?“

„Představ si, tajně si skočím na jedno vorosený a už mě maj. Druhý den si to přečteš v novinách.“

„A mám tě. Tak, ty chodíš tajně na pivo?“

„Ne. Proč? To byl jenom takový příklad, abys to pochopila.“

„Pořád mi nejde z hlavy ta sousekka. Chtěla bych aspoň na chvíli zažít, jaký to je bejt slavná. Myslím, že si člověk raz dva zvykne na zájem veřejnosti, fotografů, novinářů. Pak přijde domů. Když žije

člověk sám, nemá ani s kým promluvit. Najednou je sláva pryč. Co si pak takovej chudák počne? Doma ho nikdo neobdivuje, netleská. Málokdo se s tím dokáže srovnat. Vlastně může nastat abstrák. Sláva mu začne chybět. Pokud potká nepřipraveného člověka, začne třeba pít. Pak se řítí do pekel...“

„Jo, sláva přináší problémy,“ řekl hlubokomyslně.

„O tý sousecde říkali, že ji pokřtili nebo co.“

„Dospělý nekřtěj. Leda cizince.“

„Nevím. Něco takového říkali.“

„Nekřtila vona nějaký svý dílo?“

„Možná jo.“

„Řeknu ti, musí bejt slavná, když vo ní mluvěj v bedně.“

„Nevím, jak bych se cítila, kdybych křtila nějaký svý dílo.“

„Můžeme to zkusit.“

„Jak?“

„No, až uvaříš guláš, zkusíme ho pokřtít.“

„Nevím, jídlo se asi nekřtí. Kromě toho by byl samá voda.“

„Nemůžeš křtít vodou. Leda svěcenou. Ale ta může bejt nehygienická. Na křtění jídla se asi nehodí.“

„Čím se teda křtí?“

„Přece šampusem.“

„Aha. Tak ten nemáme.“

„Stejně by to nebylo vono. Chyběj tady lidi.“

„Jaký lidi? Mně by stačilo tam být. Když si představím, že by mě tam fotili, novináři by o mně psali, to by byl život.“

„V čem by to bylo jiný, než normálka?“

„Třeba bych si doma ohřála květákovou polívku.“

„To můžeš udělat teď hned. A já si dám taky.“

„Kdepak, nebudu se cpát na noc.“

„Vo trochu polívky...“

„Ani náhodou.“

„Jako slavná bys mohla?“

„To bych byla vyčerpaná z psaní a oslavy. Musela bych doplnit energii. Takhle si to nemůžu dovolit. Za chvíli bych se do ničeho nevěšla.“

„Tak bys chodila nahá. To ti sluší nejvíc.“

„Jo, pro rohlíky poletím nahá! Tos uhod.“

„Pořád seš k nakousnutí.“

„Prosím tě, nepřeháněj. Před chvílí jsi řek, že nad padesátkou už žádné štabajzny nejsou.“

„Asi jsem kecal. Jednu zrovna vidím před sebou,“ štípl mě do zadku.

„Nech toho. Neblázni. Není mi dobře.“

„Pořád tě bolí klouby?“

„Jo. Dneska mě berou. Asi bude pršet.“

„Hlásili déšť. Asi přijdou i záplavy.“

„Proto se klouby tak hlásí.“

„Dokud nás něco bolí, víme, že žijeme, říká švára,“ zazubil se.

„Tobě se to mluví. Taky mě bere rameno. Mám si vzít prášek, nebo ještě počkat? Budu muset zase k doktorovi. Říkal, že to chce omladit. Taky by to bral. To jsou rady. Jenže bolest nepřechází. Jarča říkala, že bude muset na výměnu kloubů. Asi všech. To bych nerada. Posloucháš mě vůbec? Takže, vůbec!“

„Počkej, nemám čas. Je to napínavý,“ pozorně sleduje, kdo na obrazovce vyhraje.

„Už zase nevnímá, co říkám,“ rozladěně jdu do kuchyně. V půli cesty strnu. Vypne se světlo. Všude. Je naprostá tma.

„Podívám se na pojistky,“ volám na manžela. Odpověď žádná.

„Asi mu televize jde. Pak neslyší,“ pomyslí si. Šmátrám po zdi, chci dojít k hlavním dveřím. Jsou tam naše pojistky. Otevírám krabičku, zkouším po hmatu pojistky. Všechny jsou nahoře.

„Sakra, musím na chodbu. Snad nevádí, že už mám noční košili,“ přemítám. Na chodbě tma, stejně jako v našem bytě.

„Páni, možná to vyletělo v celým baráku. Zkusím pojistky pro naše patro.“

„Najdeš je?“ ptá se manžel. Asi stojí ve dveřích.

„Snad jo. Hlavně vem klíče, ať...“

Slyším ránu. „Co to bylo?“ šeptám vystrašeně.

„Co by to bylo? Jen se zabouchly dveře. Asi průvan,“ odpověděl nahlas.

„Neřvi tak. Nemusí tě slyšet celej barák. Doufám, že máš klíče.“

„Určitě je máš ty. Bereš je vždycky, sotva vystrčíš nos na práh.“

„Co bych je brala, když jsi doma. Zazvoním, ty mi otevřeš.“

„Asi ne. Nenapadlo mě, že je zrovna dneska nevezmeš.“

„Chceš tím říct, že se nedostaneme domů? Zavolej zámečníka.“

„Neznám žádného a nemám na něj číslo.“

„Nevadí, zavolej na informace.“

„Nevím číslo.“

„Radši mi dej mobil.“

„Nemám mobil. Vylezl jsem od televize jenom ze zvědavosti, abych se podíval, jak ti jde nahodit pojistky. To je všechno.“

„Tys tomu dal.“

„Já? Ty máš mít s sebou klíče a mobil!“

„Hele, nech si ty moudra. Zkusím nahmatat pojistky. Doufám, že mě to nekopne.“

„Snad ne.“

„Jak to myslíš?“

„Doufám, že tam nikdo nenechal trčet nějakej zapojenej drát.“

„Ty mě děsíš.“

„Do pojistek je třeba vidět. Proč nemáš baterku?“

„Už jsem u nich. Skříň je pootevřená. Pomalu zkouším jednotlivé pojistky. Nic vyhozenýho jsem zatím nenašla.“

„Radši toho nech. Zabušíme na sousedku.“

„Tu slavnou? Co když zrovna tvoří?“ ptám se.

„Potmě asi těžko.“

„Chytrej, to mě nenapadlo. Zkouším se dostat k jejím dveřím. Snad bude mít po ruce baterku.“

„Jdu za tebou,“ řekl rozhodně. Možná se o mne začal bát.

„Už jsem u ní. Zvoním, ale nic neslyším.“

„Když nejde elektrika, zvonek nezvoní. Je na elektriku.“

„To vím taky. Kdepak, technik se nezapře.“

„Zkus zabušit,“ radí.

„Hele, snad máš na sobě spod'áry? Kdyby se rozsvítilo, aby tě pak nezavřeli, že kazíš morálku,“ hihňám se.

„Jasně. Nahatej bych nelezl ven.“

Buším na dveře. Nic.

„Je tam nějaký divný ticho,“ mám ucho na dveřích. „Vždycky tam hraje gramofon nebo co. Samá vážná hudba.“

„To je taky na elektriku,“ podotkne manžel otráveně.

„No jo, zapomněla jsem.“

„Slyšels to?“

„Co?“

„Jako kdyby někdo převrhnul židli.“

„To se ti zdálo.“

„Nezdálo. Seš nahluchlej.“

Náhle do mne něco vrazilo. Dál už nevím nic.

„Musíme zavolat záchranku. Sami se asi nevzbudí,“ slyším z dálky.
Znovu se propadám do neznáma.

Ostuda

Něco se mnou mlátí. Vlastně ne, kodrcá to. Strašně mě bolí hlava. Slyším divné vití. Pak se leknu. Promluví na mne cizí muž.

„Slyšíte mě? Jak se cítíte?“

„Au,“ zařvu. Ted' asi aut'ák, ve kterém mě vezou, vletěl do díry. Hlava se mi snad rozskočí.

„Vydržte, už tam budeme.“

„Kde?“ zašeptám.

„Vezeme vás na Karlák, máte úraz. Pamatujete si něco?“

„Myslím, že vypadly pojistky.“

„Nevíte, proč jste s pánem upadli?“

„Nemůžu si vzpomenout,“ chci se chytit za hlavu, někdo mi v pohybu brání.

„Nehýbejte rukou. Máte infuzi.“

Otevřu oči.

Jsem ve velké sanitce. Mají tam různé přístroje. Nade mnou se sklání mladý fešák. Usměju se na něj.

Najednou vytřeštím oči.

Vidím, že mi vyhrnul mou spací mini košilku a nasadil nějaká čidla na hrudník. Proto slyším pípání. Srdíčko tluče.

Jenže...

Uvědomuju si, že nemám spod'áry. Nenosím je doma. Proč jsem v těchto mini šatíčkách v sanitce? Vypadám jako blázen. Co si budou myslet?

Druhou rukou, ve které nemám infuzi, se snažím stáhnout si šatky dolů.

„Nehýbejte se. Nestahujte si tričko. Potřebujeme mít zapojené elektrody. Musíme vás hlídat.“

„Řekl tričko? Je slepej? Tohle jsou přece domácí šatky, které užívám jako spací úbor. Už jsem chtěla jít spát.“

„Promiňte, co se vlastně stalo?“ ptám se nejistě.

„Byli jste nalezeni na chodbě vašeho domu v bezvědomí.“

„Vážně? S kým?“

„No, s pánem.“

„S jakým pánem, proboha?“

„Nevím. Snad to byl váš pán.“

„Žádného pána nemám,“ prohlašuju pohoršeně.

„Řekněte mi vaše celé jméno.“

„No, jmenuju se Růža.“

„Příjmení?“

„Ne, to je křestní.“

„Potřebuju znát vaše příjmení.“

Dělá se mi slabo. Znovu upadám do tmy.

Probírám se až na pokoji.

Něco tam strašně smrdí.

Lapám po dechu.

„Někdo vedle mne křičí,“ uvědomuji si. Slyším dupot nohou.
„Mluví na mne. Kdo? Proč? Nevím,“ říkám si.

Dál už je klid.

„Konečně ticho!“

„Jak vám je?“ ptá se příjemný mužský hlas.

„Dobře,“ říkám hrdě a usmívám se na doktora.

„Měli jsme o vás strach. Konečně se probíráte!“

„Promiňte,“ špitnu zahanbeně.

Vtom si vzpomenu na jízdu sanitkou. Na své krátké šatičky. Sahám pod peřinu, jestli se mi nevyhrnuly.

„Je to dobré. Sahají pod zadek,“ prolítne mi hlavou.

„Jste po operaci. Máte zraněnou hlavu. Nic vážného, jen povrchové šití. Přejde rehabilitační sestra. Musíte se dnes projít. Měla jste slabou narkózu. Potřebujete pohyb.“

„Dobře,“ slibuju.

Přichází sestra, aby mi pomohla vstát.

Všechno se mi motá. Sotva si stoupnu, rychle zase usedám na postel.

„Musíte se snažit,“ hučí do mne sestra.

Zvedám se s vypětím všech sil.

Podpírá mě.

„Snad zůstaneme na pokoji,“ bleskne mi hlavou.

Už mě vleče ze dveří.

Zahlídnu se na poslední chvíli v zrcadle.

Vidím, že mám na sobě andělíčka.

„Nestačí, že mám ostudu ze sanitky. Ještě budu na chodbě vystrkovat holý zadek,“ koukám na sebe zoufale.

Zatočí se mi hlava.

Využívám toho a trošku motání přeženu.

Sestra se lekla a vleče mě k posteli.

„Dneska už stačilo, budeme pokračovat zítra. Jen mi nadiktujte celé jméno, bydliště, pojišťovnu.“

Z posledních sil jí diktuju své údaje.

„Konečně mě mohou léčit opravdově. Za lidi beze jména jim nikdo nezaplatí,“ napadá mne.

Pořád nevím, co se vlastně stalo.

Kapitánka Černá

„Můžete s ní mluvit, ale jenom na chvilku. Myslím, že se právě probírá,“ slyším z dálky.

Otvírám oči.

Nade mnou stojí mladá dívka, no asi spíš žena, sportovní typ, kratší hnědé vlasy. Vypadá příjemně, i když jistě umí být přísná.

„Dobrý den, kapitán Černá, kriminálka. Nezlobte se, že vás ruším. Potřebuji se zeptat, na co si vzpomínáte.“

„Dobrý den. Posad'te se,“ ukážu na židli u stolu.

Přisune si ji blíž.

„Proč jste byla na chodbě?“

„Já? Ještě nechodím, leda se sestřičkou. Ani jsme na chodbu nedošly. Motá se mi hlava.“

„Mám na mysli chodbu vašeho domu, než se vám stal úraz.“

„Jó, to je něco jiného. Pojistky. Asi vypadly nebo co. Najednou byla tma. Máme je na chodbě a bylo je potřeba nahodit.“

„Aha. Říkáte tma. Na chodbě taky?“

„Jo, určitě. Nebylo vidět na krok. Byli jsme s manželem zaskočení, když se zabouchly dveře.“

„Co jste dělali pak?“

„Počkejte, ne tak rychle. Jo, pojistky se nepovedlo nahodit. Chtěli jsme zazvonit u sousedky. Ona je slavná spisovatelka. Možná ji budete znát. Mluvili o ní v televizi.“

„Zvonili jste?“

„Ne.“

„Proč?“

„To je přece jasné, protože nešla elektrika. Zabouchala jsem na dveře.“

„No a co bylo dál??“

„No, právě to nevím.“

„Zkuste si vzpomenout.“

„Nejde to.“

„Stojíte u dveří sousedky. Co vidíte, slyšíte, cítíte?“

„Byla mi zima. V tom starým baráku všude táhne.“

„Něco jste slyšela?“

„Někde něco bouchlo.“

„Pak už nic?“

„Ne. Až na ten smrad.“

„Jaký smrad?“

„Něco se jí asi pánilo. Nebo jí spíš smrděl v bytě koš s odpadky. Prostě hrůza.“

„Co bylo dál?“

„Najednou mě něco porazilo.“

„Něco tomu předcházelo?“

„Víte, že jo? Najednou byl průvan. Možná jsem se třásla hrůzou, ani o tom nevím. Třeba moje tělo tušilo, že mi někdo ublíží.“

„Možná jste se třásla ze zimy.“

„Víte, že asi jo?“

„To by znamenalo, že se u sousedky otevřely dveře.“

„Já je neotevřela,“ říkám přesvědčivě.

„To netvrdím. Možná je otevřel vrah.“

„Pane bože, jaký vrah? Co je s mým manželem? Kde je?“

„Oni vám to neřekli?“

„Proboha, co mi měli říct? Žije?“

„Ano, uklidněte se. Bude v pořádku. Padl hlavou na dlažbu, má pohmožděniny, slabý otřes mozku. Brzy ho propustí.“

„Chvála bohu. Už jsem se lekla, že ho ten vrah zabil.“

„Jaký vrah?“ zeptala se kapitánka.

„No, ten, co jste o něm mluvila.“

„Vlastně ano, ale neublížil vašemu manželovi. Tedy vlastně ano. Vrazil do vás, vy jste patrně vrazila do manžela...“

„Copak v našem baráku dělal?“

„Utíkal z bytu paní spisovatelky.“

„Oni se znali? Pokud je mi známo, žila sama a nikoho k sobě nepouštěla. Vidíte, dobře dělá. Nikomu se nedá věřit.“

„To máte pravdu, málokdy člověk odhadne zlé úmysly toho druhého.“

„Koho ten vrah, o kterém hovoříte, vlastně zabil? Vrahem se nazývá člověk, když někoho zabije, ne?“

„Ne vždycky.“

„Jakto?“ ptám se udiveně.

„Když někdo zabije nešťastnou náhodou, neříkáme o něm, že je vrah.“

„Aha. Tenhle teda zabil úmyslně?“

„Vypadá to tak.“

„Koho?“

„Vaši sousedku.“

„Slavnou spisovatelku?“

„Přesně tak.“

„To si moc dlouho slávu neužila.“

„Proč myslíte?“

„Protože ten večer o ní mluvili v televizi.“

„Skutečně? Pamatujete si, co říkali?“

„Skoro nic. Jenom co všechno napsala a od kdy píše. Má prý roze-psanou knížku podle skutečnosti. Předtím se věnovala detektivkám. Teď se prý chtěla vrhnout na dokument. Nevím proč. Dokumenty mě neberou. Leda nějaký cestopis. To jo. Říkali, že příběhy ze života jsou někdy napínavější, než to, co si kdo vymyslí. Není to divný?“

„Život je někdy překvapivý, kdyby si některé zápletky, které se skutečně staly, spisovatel vymyslel, všichni by tvrdili, že je příběh nepravděpodobný.“

„Kdypak ji vlastně zabil?“

„Chvilí předtím, než jste na ni klepali.“

„Jenže ona v té době byla v televizi. Nemohla se tak rychle vrátit.“

„Proč jste na ni tedy klepali?“

„No, nenapadlo mě, že ještě nebude doma.“

„Ona byla doma. Dokonce v době, kdy vysílali rozhovor s ní, byla už asi mrtvá. Určitě vysílali záznam.“

„No jo, to je ale hrůza! Ještě jsem manželovi říkala, že bych chtěla na chvilku zažít, jaký pocit je být slavným. Teď vidím, že není o co stát,“ říkám zklamaně.

„Vzpomenete si ještě na něco?“

„Škoda, že nesvítilo světlo. Mohli jsme si ho prohlídnout.“

„To by asi pro vás nebylo dobré. Nepotřeboval svědky, kteří by potvrdili, že byl na místě činu.“

„Ježíši, snad nechcete říct, že nás mohl taky zamordovat,“ sípám zoufale.

„Nechci vás strašit, ale možné to je.“

„Člověk aby se bál ve vlastním domě.“

„Ten dům patří vám?“

„Ne, proč?“

„Říkáte ve vlastním domě.“

„Aha, to se jen tak říká. Je družstevní. Ted' se budu bát otevřít pošťákovi,“ děším se.

„Tak zlé to nebude. Každý den se nevraždí.“

„Vážně? On proběhl kolem nás. Musel se mě dotknout, když nás porazil. Co si jen počnu?“ zoufám si.

„On ví, že tam někdo byl, ale neviděl vás. Buďte naprosto v klidu. Doufám, že nebudete muset vypovídat u soudu.“

„Ještě toho trochu,“ je mi do pláče. „Můžu vidět manžela?“ ptám se zoufale.

„Zeptám se lékaře. Ještě se vám ozvu, až budete propuštěná. Pokud si na něco vzpomenete, určitě mi zavolejte.“

„Dobře,“ říkám nepřesvědčivě.

„Je docela pěkná a příjemná, ale není radno si příliš začínat s policií,“ říkám si.

Únavou se mi zavírají oči.

Slyším, že někdo vstupuje.

Je ticho. Lékař nebo sestra většinou mluví hned ode dveří. Asi spěchají s mluvením, aby stihli všechny pacienty.

„Ahoj zlatíčko,“ slyším z velké dálky.

„Už jsme mrtví na onom světě?“ ptám se.

„Kdepak, jsem živej až moc. Ty budeš za pár dní taky. Zítra jdu domů. Jak dlouho tady ještě budeš?“

„To nevím, až co řekne doktor.“

„Zeptám se ho. Nechtěli mě za tebou pustit, aby se mi nezamotala šiška. Nic mi není. Ty ses prej bouchla do hlavy. Asi o moje železný svaly, nebo co,“ směje se na mne ten můj blázínek.

„Nejradši bych vyskočila, abys mě vzal domů. Jenže mi dali andělíčka, mám holej zadek.“

„Ukaž!“ směje se a šmátrá pod peřinu.

„Jedeš!“ zlobím se na oko. „Co si tady o nás budou myslet? Důchodci a jsou nadržený jak novomanželé.“

„Tím se můžeme jenom chlubit, ne?“

„Ty budeš furt stejnej. Myslíš pořád jen na to jedno!“

„Co máš přesně na mysli?“

„No vlastně dneska už myslíš i na jídlo,“ směju se. Přece jen mi náznak milostné aktivity dělá dobře.

„Je vidět, že už jsi zdravá,“ směje se a štípne mě do zadku.

„Jau! Budu potřebovat ošetření! Sestři!“ volám naoko.

Vtom sestra vtrhla do dveří.

„Jako kdyby poslouchala,“ špitám manželovi.

„Ták, paní Rudolfová, zítra půjdete domů.“

„Vážně? Sestři, mám takovou radost, že to ani vyjádřit nemůžu.“

„Zítra se teda pro tebe stavím,“ směje se na mne. Sestra ho vyhání pryč: „Ještě ji rozrušíte, stoupne jí teplota a necháme si ji tady.“

„Je to fajn. Hlavně, že se nám nic nestalo,“ vzdychám spokojeně. Zahrabu se do přikrývky a blaženě usínám.

Doma

Konečně doma! Nejhorší je, že mě málem vezli sanitáři domů v mých mini šatečkách. Podařilo se mi přesvědčit sestru i sanitáka, abychom mohli domů odjet v nemocničních županech. Řidič sanitky byl tak laskavý, že vzal erární župánky zase zpátky do nemocnice, aby naše zdravotnictví nezchudlo.

Příště už nevystrčím nos z bytu jen tak nalehko.

Zanedlouho zvoní sousedka Jaruš z druhého patra.

„Pojď dál,“ zvu ji.

„Už jste oba v pořádku?“

„Jo, nic nám nebylo.“

„Jen neříkej, zbytečně by si vás tam nenechávali.“

„No, bylo mi blbě, ale už je to fajn. Prý mě bude ještě pár dní bolet hlava. Kdyby člověku nebylo nic jinýho. Vezmu si prášek a bude pokoj.“

„Stejně jste měli kliku,“ vzdychá sousedka Jarča.

„Jakou kliku? To se mi nezdá,“ protestuju.

„Prosím tě, neblázni. Mohli jste být oba mrtví!“ vykřikne zděšeně.

„Neříkej?“

„No jasně. Kdybyste toho vrahouna viděli, asi by vás zabil. Klika, že nesvítlo světlo.“

„Tím světlem to všechno začalo,“ namítám.

„Jakým světlem?“ ptá se zaraženě.

„No, jakým. Tím, co přestalo svítit.“

„Jakto?“

„Kdyby nevyhlítly pojistky, mohli jsme v klídku koukat na bednu a nikam bychom nelezli.“

„Vy jste někam lezli?“

„Jo, na chodbu. Ještě ke všemu jen tak na lehko.“

„Myslíš jako v negližé?“

„Já bych to tak nenazvala,“ usmívám se.

„Povídej, přeháněj,“ tetelí se blahem Jarča.

„No, není celkem co vyprávět. Vylezu ven a Rudla taky. Samozřejmě bez klíče a mobilu. Je tma jako v pytli. Dál už to znáš.“

„Cos teda měla na sobě?“

„Jenom tyhle šatečky. Ve dne jsou to domácí šaty, v noci spací.“

„Aha, docela ti sluší,“ říká zklamaně.

„Jo, ale chyběly mi spodňáry, chápeš?“

„Kecáš,“ rozesměje se šťastně. „To je teda gól! Až to řeknu holkám nahoře...“

„Vopovaž se. Nic jim neříkej!“

„Neboj, neřeknu nic,“ tvrdí nepřesvědčivě.

Do toho vstupuje Rudla: „Co vlastně ten vrah dělal v baráku?“

„No, co? Mordoval!“ otrásla se.

„Koho?“

„Umělkyni. Tu vaši sousedku. Byla přeci spisovatelka?“

„Jo, tahle,“ uvědomuje si manžel.

„No, vidíte, jak je takový povolání nebezpečný. Píšeš si tiše v koutku. Najednou k tobě vrazí nějaký šílenec a je po tobě. Proč? Asi píšeš blbě, nebo nevím proč.“

„A máš z toho celoživotní pád,“ filozofuje Rudla.

„Hele, na tom není nic k smíchu. Von ji vážně zabil,“ upozorňuju manžela.

„Nojo, zapomněl jsem. To je tragédie,“ říká, bafne z ledničky větrník a zakousne se.

„Snad taky nabídneš dámám, ne?“ napomínám ho.

„Kterejm?“ udiveně vytřeští oči.

„No, dovol! Přece nám!“ zvednu obočí.

„Jo, ahá, pardón, dámy. Neuvědomil jsem si... Nejdřív jsem chtěl otestovat, jestli nejsou zkažený. Máme je tady v lednici už tejdén, vid’?“ obrací se na mne.

„No, tak dlouho ne, ale koupila jsem je ten den, kdy nás odvezli,“ připouštím nerada, že nejsou čerstvé.

„Dáme si čaj?“

„Miluju větrníky,“ slastně kývá Jarča.

„Postavím vodu. Rudlo, koukáš vedle na bednu?“ ptám se manželky.

„Jo, nic tam nejde.“

„Kdyby něco šlo, tak nám řekni. Občas mají takový hlášky, že se můžeme uchechtat,“ směju se.

„Dneska asi nic dávat nebudou,“ bručí Rudla a mizí k televizi.

„Víš se něco bližšího o smrti sousedky?“ ptám se.

„Nevím, ale Dráža říkala, že si s tím zatím nevědí rady. To víš, ta mrtvá už nic neřekne. Třeba to byl její amant a už mu připadala stará. Nebo ho vydírala kvůli něčemu. Stát se mohlo cokoliv. Člověk bohužel do jednotlivých bytů nevidí. Mělo by se správně hlásit, co se děje, co kdo vaří, s kým se pohádal...“

„A kolikrát kdo šukal,“ dodává Rudla a hrne se k lednici pro další větrník. „A hlavně s kým,“ dodává s plnou pusou.

„Hele, nech si těch sprostáren, nebo tě majznu,“ volám a hodím po něm pantoflem.

„Sakra, abych teď pajdala s bosou nohou,“ brblám, když jdu sebrat botu. „Čajíček už je. Tady máš dva větrníky, nacpeme se, dokud tady ještě jsme,“ snažím se mluvit optimisticky.

Slastně se noříme do dobrůtek a probíráme události celého domu.

Vyšetřování

„Kapitán Černá, slyším.“

„Nazdárek, Marion, tady Hedr. Mám v práci tu naši mrtvou spisovatelku, paní Michaličkovou. Byla uškrcená. Na krku měla velké stopy, nejedná se o otisky prstů, spíš to vypadá na stopy po rukavicích. Teď v létě je to podivné. Možná jde o připravený zločin. Jinak se paní spisovatelka přes svůj pokročilý věk těšila pevnému zdraví. Víc zatím nemám.“

„No, tos mě moc nepotěšila. Zvláštní je, že nedošlo k násilnému vniknutí do bytu. Prý nikdy nikoho nepouštěla. Není mi jasné, proč zrovna vrahovi otevřela.“

„Ještě jsme našli nějakou nitku za nehtem oběti a hlavně tkáň, patrně vraha drápla. Má to Gabriel. Taťka, snad něco zjistí.“

„Ten nikdy nezklame. Většinou mě v poslední chvíli zachrání nějakým vzácným objevem. Snad zase něco vypátrá.“

„Je skvělý. Neumím si představit, co si počneme, až ho napadne jít do důchodu. Doufám, že bude v laborce pořád.“

„To si taky přeju. Díky, Hedr, když ještě něco objevíš, hned volej. Nemáme se zatím čeho chytit.“

„To víš, že se ozvu, ale moc toho už nečekej. Pořád jezdíš do práce na motorce? Jsi jako moderní odvážná Marion ze Sherwoodského lesa, která si zvykne pro svého miláčka zbojníka Robina Hooda spát i pod širákem. Jen toho Robina vedle tebe pořád nevidím.“

„To víš, nejsou lidi,“ zasmála se kapitánka Marie zvaná Marion.

„Proč se ti vlastně říká Marion?“ zeptala se patoložka Hedera.

„To vymyslela moje ségra. Byly jsme kdysi dávno v kině na Robinu Hoodovi. Pořád jsem pak básnila o tom fešákovi. Tak vznikla předzívka Marion.“

„No počkej, milenka Robina se jmenovala Mariana, ne?“

„V anglické verzi jo, ale prý se jí taky říkalo Marion. Vážně nevím. Na to se zeptej mé drahé sestřičky. Hlavně se jí tvar Marion asi líbil víc.“

„Líbí se mi i tvé jméno Marie. Co bych za něj dala. Naši se na mně vyřádili. Sledovali pořád nějaké seriály a takhle jsem dopadla.“

„Máš zvláštní jméno. Neznamená rostlinu?“

„Jo, břečťan. Doufám, že to u nikoho neevokuje představu, že se pořád po někom plazím,“ zasmála se zoufale.

„Kdepak, vůbec ne. To může napadnout leda nějakého cvoka.“

„Ještě že nemám příjmení Helix. Už bych se z rostlinné říše nevyhrabala. Dokonce mě naši chtěli dát na přírodovědnou fakultu. To by bylo ještě horší, než Hedr.“

„Mně se tvé jméno líbí. Neznám nikoho jiného daleko široko s takovým jménem. Jsi jedinečná. Kdyby bylo cokoliv, zavolej,“ loučila se kapitánka.

„Mládeži,“ obrátila se na své spolupracovníky, „je jisté, že paní Michaličková byla uškrcená. Pachatelem je patrně muž. Na škrcení je potřeba síla, nebo znalost anatomie. Musíme pátrat dál. Ještě potřebujeme vyslechnout pár lidí v domě. Pak se musíte přesunout do sousedních domů. Rozdělte se, vezměte fotky zesnulé a pátrejte. Alice, sejdí se s jejím nakladatelem a vyzpovídej ho. Taky je potřeba, aby ses ve volných chvílích zahlubovala do jejího díla. Třeba objevíme důvod její smrti v tom, co naposledy psala. Ty taky píšeš, vid’?“

„No, jen trochu. Vyšlo mi pár povídek. Časem bych ráda napsala detektivku,“ řekla nesměle.

„Je ti jasné, že nesmíš použít žádná data z našich spisů?“

„Jistě, šéfe,“ horlivě přitakala.

„Musíme přijít na nějaké kontakty oběti, třeba z minulosti. Romane, ty nasad' svůj šarm a skoč do banky, kde měla účet. Zjisti tam, co se dá. Musíme pátrat všemi směry.“

„Rozkaz, šéfe,“ vyskočili dva mladí vyšetřovatelé, poručík Alice Výborná a poručík Roman Miler. Oba vyrazili pátrat.

Poručík Miler zjistil v bance, že dotyčná měla jeden účet, kam jí chodil důchod. Z účtu odcházely běžné platby. Občas si vybrala v bankomatu pár korun na jídlo. Víc jí toho z důchodu nezbylo. Jednou za půl roku obdržela od svého nakladatele skromnou odměnu za literární tvorbu. Nic pozoruhodného v bance nezjistil.

Pátrání

Zazvonila u bytu.

Otevřely se dveře. V nich stál starší rozcuchaný muž v ošumělém županu.

„Co potřebujete, krásko?“ usmál se.

„Poručík Výborná, kriminálka.“

„Něco jsem provedl? Netřídím snad odpad?“

„Vyšetřujeme vraždu.“

„Kohopak zamordovali?“

„Spisovatelku Anastázii Michaličkovou.“

„Pane bože, to jsem nevěděl. Je jí velká škoda. Docela fajn ženská. Pojd'te dál. Dáte si kafe?“

„Ne, děkuji. Můžu vám položit několik otázek?“

„Samozřejmě. Posad'te se, ale kam?“ rychle shrnul nějaké oblečení se židle a odhodil ho na gauč.

„Můžete mi říct, jak jste ji znal?“

„No, moc ne. Občas jsme spolu prohodili slovo, když šla něco koupit. Většinou koukám z okna. Naposledy jsme šli společně nakupovat do konzumu. Cestou zpátky mi trošku povídala.“

„O čem?“

„Většinou o počasí, o tom, že se pořád zdražuje, takový běžný důchodcovský starosti.“

„Debaty o počasí patří k důchodcovským starostem?“

„No, jéje! To byste koukala, co s námi počasí vyvádí. Jak dokáže ničit naše klouby, páteř. Každýmu dá vědět, co všechno nám už odmí-

tá sloužit. Trpíme bolestmi, když má přijít déšť, když se má oteplít nebo ochladit. Každá změna je bolestivá.“

„Aha, pokračujte.“

„Na to vy máte ještě fůru času,“ zasmál se na ni kdysi možná svůdným úsměvem.

„O ničem jiném nebyla řeč?“

„Jo, byla. Občas jsem z ní tahal rozumy ohledně jejího psaní. Nikdy mi nechtěla říct, kdo je pachatelem. Píše totiž detektivky. Teda psala...“

„Nezdála se vám poslední dobou nějaká jiná?“

„Ne, ani ne. Jen se chystala psát něco úplně jinýho.“

„Jak jinýho?“

„Pořádně nevím, dělala a tím tajnosti. Nevím proč?“

„Netušíte, jaké téma?“

„No, něco mi nakonec řekla.“

„Povídejte, moc mě to zajímá.“

„Asi se zbláznila, nebo co. Kdybych měl rozjetej kšeft s detektivkama, psal bych je jako blbej. Jestli ji začaly nudit, chtěla najednou psát nějaký dokument, nebo co. Prý něco ze skutečnosti. To si můžu přečíst v novinách, nebo si pustit televizi. Nemusím kupovat knížky, ne?“

„Nevíte, o čem konkrétně chtěla psát?“

„No, vona už asi psala. Nedávno mi řekla, že objevila něco důležitýho, o čem vůbec nevěděla. Bude muset prý kus přepsat. O čem konkrétně, to nevím. Mám dojem, že o nějakých podvodech. Netuším, co ji tak zaujalo na skutečným příběhu. Měla zůstat u detektivek, ty její se docela prodávaly.“

„Ještě něco dalšího mi o ní můžete říct?“